

ΤΙΜΗ - ΧΡΕΟΣ ΣΤΟΝ ΗΡΩΑ ΜΑΘΗΤΗ ΕΥΑΓΟΡΑ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΔΗ

«Παρόντες ὅλοι;»

«Κύριε, ὁ Εὐαγόρας λείπει!»

«Παρόντες», λέει ὁ Δάσκαλος, καί μέ φωνή, πού τρέμει, ἀναφωνεῖ: «Σήκω, Εὐαγόρα, νά μᾶς πεῖς Ἑλληνική Ἱστορία», ὑπογραμμίζοντας, μέ νόημα, μέ μία μόνο μικρή φράση, τή συνεχή καί ἀδιάλειπτη, τήν παντοτινή, τήν αἰώνια παρουσία τοῦ ἰδεολόγου ἥρωά μας Εὐαγόρα Παλληκαρίδη, στίς καρδιές ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ὅπως αὐτή περίτρανα ἀναδείχθηκε, μέσα ἀπό τήν ἐθνική του δράση καί προσφορά, μέσα ἀπό τό φωτεινό του παράδειγμα.

Καί ἡ ἱστορικά προδιαγεγραμμένη ἀπόφαση - ἀπάντηση τοῦ ὁραματιστῆ Εὐαγόρα, ὑπῆρξε σαφής καί ξεκάθαρη, δίνοντας, μέ ἐθνική ὑπερηφάνεια, τά διαπιστευτήρια τῆς τετιμημένης Ἑλληνικῆς του καταγωγῆς. **Μιά ἀπόφαση - ἀπάντηση, ἀνάλογη καί ἀντάξια τῆς δικῆς του γενιᾶς, γενιᾶς θρύλων καί ἡρώων, ἀνάλογη καί ἀντάξια τῶν πεπρωμένων τῆς Φυλῆς, τῶν ἐθνικῶν ἐπιταγῶν καί περιστάσεων καί τῶν ἱστορικῶν προσταγῶν τῆς Πατρίδος καί τοῦ Ἕθνους.**

«Θά πάρω μιάν ἀνηφοριά,

θά πάρω μονοπάτια,

νά βρῶ τά σκαλοπάτια,

ποῦ πᾶν στή Λευτεριά...»!

Καί ὁ Εὐαγόρας Παλληκαρίδης, κάνοντας πράξη ζωῆς τούς πιό πάνω δικούς του στίχους, πέτυχε τό συναπάντημα μέ τή Λευτεριά, περνώντας στό πάνθεον τῆς ἐθνικῆς ἀθανασίας, καί καταλείποντας σέ μᾶς, τούς μεταγενέστερούς του, βαριά καί ἀσήκωτη ἱστορική κληρονομιά.

Ὁ Κυπριακός Ἑλληνισμός, ὑποκλινόμενος, μέ πολύ σεβασμό καί εὐγνωμοσύνη, ἀποτίει φόρο τιμῆς σέ ἕνα γνήσιο Ἑλληνα, στόν Εὐαγόρα Παλληκαρίδη, μέ τή συμπλήρωση, σήμερα, πενήντα τριῶν χρόνων ἀπό τότε, ἀνήμερα τῆς 14ης Μαρτίου 1957, ἡμέρα κατὰ τήν ὁποία ὁ 18χρονος λεβέντης μαθητής-μαχητής τοῦ Ἐπικοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Ἀγῶνα τῆς Ε.Ο.Κ.Α. (1955-1959) ἀνέβαινε, ἀγέρωχος, μέ σθένος καί αὐταπάρνηση, μέ πίστη πρὸς τόν Χριστό καί τήν αἰώνια Ἑλλάδα, ὡς ὁ τελευταῖος τῶν ἀπαγχονισθέντων, τό μακάβριο ἱκρίωμα τῆς ἀγχόνης, τήν ὁποία ἔστησαν οἱ ῥᾶγγοι ἀποικιοκράτες, μεταξύ ἄλλων ἀπαίσιων μεθόδων, προκειμένου νά κάμψουν, καί μέ αὐτό τό ἀπηνές μέτρο, τό ἄκαμπτο φρόνημα τῶν παλληκαριῶν μας.

Καταθέτοντας, λοιπόν, σήμερα, ἐθνικά ὑπερήφανοι γιά τόν Εὐαγόρα, στή μνήμη του, τόν ἀμάραντο καί μοσχοβολοῦντα στέφανο τῆς ἀγάπης, μά προπάντων τῆς ἀπέραντης εὐγνωμοσύνης μας, σύρουμε τίς πύο κάτω λίγες γραμμές. Καί αὐτό, τό πράττουμε, κινούμενοι ἀπό συνειδησιακή ὑποχρέωση, ἔναντι τῆς τεράστιας συμβολῆς του στόν ὑπέρ πάντων ἀγῶνα τοῦ λαοῦ μας, δίδοντας τήν ἰδιά του τή ζωή, τήν ἀκριβή του νιότη, χαλάλι τῆς Πατρίδος! Ὁ Εὐαγόρας Παλληκαρίδης, ἀδιαφορώντας γιά τίς χαρές καί τίς λύπες τῆς ζωῆς, καί ἐγκαταλείποντας τά εὐγενῆ του ὄνειρα, τίς ἐπιδιώξεις καί τίς προσδοκίες του, πού ἀπόλυτα δικαιολογημένα ὁ κάθε νέος ἔχει καί κάνει, στή δική του ἡλικία, πρόσφερε, χωρίς τόν παραμικρό ἐνδοιασμό, τόν ἑαυτό του, αἱμάτινη σπονδή στό χοροστάσι τοῦ Ἑθνους. Ἐτσι, δικαίως, μέ τά ἔργα Πατρίδος πού πραγματοποίησε, παρά τή σύντομη ἐπίγεια βιωτή του, πέρασε, μέ ἀπροσμέτρητη ἐπιτυχία, τό κατῶφλι πού ὀδηγεῖ εἰς τάς χρυσᾶς δέλτους τῆς ἐνδοξῆς Ἑλληνικῆς μας Ἱστορίας.

Ἦταν 27 Φεβρουαρίου τοῦ 1938, ὅταν στό χωριό Τσάδα τῆς Ἐπαρχίας Πάφου γεννιόταν ὁ Εὐαγόρας, τό τέταρτο παιδί τῆς οἰκογένειας τοῦ ἀστυνομικοῦ Μιλτιάδη Θεοδώρου ἀπό τόν Λάρνακα τῆς Λαπήθου, καί ἐγγονός τοῦ Θεόδωρου Παλληκαρᾶ, ἀπό τόν ὁποῖο καί πῆρε τό ἐπώνυμο Παλληκαρίδης. Καί αὐτό τό παι-

δί, διαθέτοντας καρδιά ἐθνικῆς ἀρχοντιᾶς, καί διακατεχόμενος ἀπό σπάνια χαρίσματα ἀνεξάντλητης καί ἀνιδιοτελοῦς φιλοπατρίας, ἔμελλε, δεκαοκτώ, μόνο, χρόνια ἀργότερα, μέ πυξίδα τίς ἀρχέγονες διδαχές «οὐδέν γλύκιον Πατρίδος» καί «μητρός τε καί πατρός καί τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερον καί σεμνότερον καί ἀγιώτερόν ἐστιν ἡ Πατρίς», νά καταστεῖ αἰώνιο σύμβολο μεταλαμπάδευσης ἀρχῶν, ἀξιῶν καί ἰδανικῶν. Ἐμελλε, ἀκόμη, νά καταστεῖ, καί κατέστη, ἱστορική παρακαταθήκη συνέχισης, ἀπό μέρους μας, τοῦ δικοῦ μας ἀγῶνα ἐθνικῆς σκυταλοδρομίας, τοῦ ἀγῶνα τῆς τιμῆς, τοῦ καθήκοντος καί τῆς ἀξιοπρέπειας, γιά τήν ἀπόκτηση τοῦ πῶ ὠραίου καί τοῦ πῶ ἀληθινοῦ, τῆς Ἐλευθερίας τῆς Πατρίδας μας.

Ὁ ἔφηβος Εὐαγόρας Παλληκαρίδης, σέ μιά ἡλικία, τότε, κατά τήν ὁποία ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν σημερινῶν νέων - συνομήλικών του, τῆς ἐκκοσμικευμένης καί ἀποϊδεολογικοποιημένης κοινωνίας μας, γιά τοὺς ὁποίους νέους, ἐμεῖς, οἱ μεγαλύτεροι, δέν ἀποτελοῦμε καί τά καλύτερα πρότυπα ἀγάπης πρὸς τήν Πατρίδα, «περί ἄλλων πολλῶν τυρβάζουν», αὐτός, λοιπόν, ζοῦσε, ὅραματιζόταν καί ποθοῦσε ἀέρα Ἐλευθερίας! Γι' αὐτήν, πού γιά τήν ἀπόκτησή της, ἀπό τά βάθη τῶν αἰώνων, ἴσα μέ σήμερα, τό τίμημα τοῦ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ἑλληνισμοῦ, ἦταν, καί συνεχίζει νά εἶναι ἐξαιρετικά πολὺ μεγάλο, μέ τίς ἐκατόμβες τῶν θυσιῶν στά ἀμέτρητα πεδία τῶν μαχῶν. Στή ζωὴ τοῦ Εὐαγόρα, νόημα καί περιεχόμενο, ἔδινε μόνο ὁ πόθος γιά τήν Ἐλευθερία τῆς Πατρίδος. Γι' αὐτό, ἐξάλλου, τήν ὑμνησε, ἀποδίδοντάς της στίχους θεσπέσιας ἐθνικῆς ὁμορφιάς.

Ὁ Εὐαγόρας Παλληκαρίδης, ὅπως καί ὅλοι ὅσοι ἔγραψαν τίς χρυσές σελίδες δόξης καί τιμῆς, μέ τό τρισένδοξο ἔπος τῆς θρυλικῆς Ε.Ο.Κ.Α. (1955-1959), οἱ ὁποῖοι καί ἀποτελοῦν τήν πῶ ὁμορφὴ γενιά τῆς Κυπριακῆς Ἱστορίας, γενιά θρύλων καί γιγάντων, γενιά πού κονιορτοποίησε τά ἀνελεύθερα δεσμά δουλείας, πού ἐπέβαλαν στὸν μαρτυρικό Κυπριακὸ Ἑλληνισμό οἱ βάνανυ συμπεριφερόμενοι Ἀγγλοὶ ἀποικιοκράτες, δέν ἔχουν τήν ἀνάγκη

τῶν δικῶν μας ὕμνων καί ἐπαίνων. Μέ τά θαυμαστά ἐθνικά τους ἔργα, τά ἔργα φιλοπατρίας τους, μέ τήν ἐθνική τους στάση ζωῆς, καί τό τρανό - λαμπρό τους παράδειγμα, ἐπιδεικνύοντας, δηλαδή, ὑψηλότατο αἶσθημα ἐθνικῆς καί ἱστορικῆς εὐθύνης ἀπέναντι στόν ἱερό ἀγῶνα, πού ἡ πολύπαθη Πατρίδα τούς ἐμπιστεύθηκε, ἀποδείχθηκαν καί ἀναδείχθηκαν «πολλῶ κάρρονες» τῶν ἀειμνήστων προγόνων τους. Καί ὅλοι τους, ἀσφαλῶς καί ὁ Εὐαγόρας Παλληκαρίδης, ἀγωνιζόμενοι «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν Πίστη τήν Ἁγία καί τῆς Πατρίδος τήν Ἐλευθερία», καταξίωσαν τήν ἱστορική παράδοση καί συνέχεια τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καί, δικαίως, καταξιώθηκαν ἀπό τήν ἀδέκαστη κρίση της.

Ὁ Εὐαγόρας Παλληκαρίδης, τοῦ ὁποίου τήν ἱερή μνήμη τιμοῦμε σήμερα, βαπτιζόμενος στήν κολυμβήθρα τοῦ προγονικοῦ κλέους καί καταθέτοντας ἀστείρευτα ἀποθέματα ἱστορικῆς αὐτογνωσίας καί αὐτοσυνειδησίας στό ἱερό δυσκοπότερο τοῦ ἐθνικοῦ χρέους, καί «οὐ καταισχύων ὄπλα τά ἱερά», διά τῆς μαρτυρικῆς αὐτοῦ ἀγχόνης, πρίν ἀπό πενήντα τρία χρόνια, ὑπεράσπισε, ὅσο καί ὅπως ἀρμόζει, σέ Ἑλληνα στρατιώτη, τίς Κυπριακές Θερμοπύλες.

Ἐμεῖς, οἱ τοῦ Εὐαγόρα ἐπίγονοι, συνειδητοποιώντας τούς χαλεπούς καιρούς καί τούς τεράστιους κινδύνους, πού ἔχουν περιζώσει τήν Πατρίδα μας, μέ τήν ἐθνικοθρησκευτική ἐπιβίωση τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ νά ἀπειλεῖται θανάσιμα, καί ἐμπνεόμενοι καί παραδειγματιζόμενοι ἀπό τό μεγαλεῖο τῆς δικῆς του θυσίας καί ἀρετῆς, καί παραφράζοντας, μερικῶς, τούς στίχους τοῦ 18χρονου ἥρωά μας, χάριν τῶν σημερινῶν τραγικῶν καί ἰδιαίτε-
ρως δυσκόλων στιγμῶν, γιά τή νῆσο μας καί τό λαό μας,

«Ἄς πάρουμε τήν ἀνηφοριά,
ἄς πάρουμε τά μονοπάτια,
νά βροῦμε τά σκαλοπάτια,
πού πᾶν στή Λευτεριά»!

Θά ἀποτελέσει, τό γεγονός τοῦτο, τήν καλύτερη δικαίωση καί

τιμή τοῦ σκοποῦ τῆς θυσίας τοῦ ἀδελφοῦ ἡρωομάρτυρα τῆς
Ε.Ο.Κ.Α. Εὐαγόρα Παλληκαρίδη.

Αἰωνία ᾶς εἶναι, καί εἶναι, ἡ μνήμη του!

ΚΩΣΤΑΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ

Πολιτικός Ἐπιστήμων.
